

le erà cu neputință de a-și procura vre-ună vânată, de și pădurile que-î încongîtură erà pline de animale selbatice.

Wilhelm și Riemann, în escursiunile lor, văduserõ adese-orî vaci și tauri selbatici, în întinsele șesuri de pe marginea riului; ânsã nici-odatã nu putuserõ prinde vre-unulã din aste animale, quarî fugiã în pădure, îndatã que se îndreptã quine-va spre dênsele. Într'o diminetã, pe quând Wilhelm treceã pe lîngõ grõpa de unde scoteã huma, quare grõpã erã acum de óre-quare adûncime, auđi unã mugetũ. Plinũ de mirare, ellũ se uitã în grõpã și vëđũ unũ vițellũ quare căđusse într'ênsa peste nópte, și nu mai putusse eși afarõ, fiind-quõ își vătẽmasse unũ piciorũ. Wilhelm avusse grija de a lãssa, într'o parte a grõpei, unũ felũ de scarã, spre a intra și eși ușiorũ dintr'ênsa. Pe aquea scarã dar ellũ se coborî la vițellũ, illũ luã în spinare, și se reînturnã cu dênsulũ a casã. Punẽdu-lũ în miđloculũ camerei, toți ai familiei furõ surprinși de bucuriã, quând aflarõ despre modulũ cum illũ prinsesse.

« Mulțumitã grõpei! strigã Wilhelm cu bucuriã : ei suntem datorî aquestũ vițellũ!

— Mai bine mulțumescẽ stângãciei talle, îi respunse tatãlũ surrîdẽnd. Ólelor que ai spartũ, da-